

A REMÉNYHEZ:

Félreélés

Az Ájulás Napján a Zárt Palócok nem bírják, nem bírják tovább, feláldozzák szellemeiket, kitagadott isteneiket, filozófusaik gyatra emlékeit, megtagadják a Nagy Hagyományt, amelynek húsból és nádból emeltek szobrokat, lovakat esznek és pajtákát gyűjtanak fel, a dísznókat a sístergő erdőbe kergetik, aláaknázzák templomaikat, félnek és félnek és félnek és mindez jólesik nekik, jó félreélni, suttogják ilyenkor nedves tornácaikon, tömjénbe mártott utcáikon, és pár napra elhiszik és pár napra megszűnik, hogy munkanélküli, hogy szociális támogatás, hogy városaik közepén csak a lerombolt gyárak maradtak, ahol eladták magukat vagy száz évvel ezelőtt, ahol fejlődést hazudtak a pöcegödörök felett, a döggutak felett, ahol színt adtak a felejtésnek, az önfeladásnak, amiért később rájuk zárták a megyét, hogy ki ne jöjjenek onnan, nehogy reménytelenséggel fertőzzenek, nehogy betegséget sírjanak a nagypolgárok fülébe, nehogy rontsák a vért, nehogy rárontsanak, nehogy az Ájulás Napján ne bírják tovább és tegyenek valami valóságosat, valami máshogy emberit, nehogy ablakot nyissanak egy másik univerzumba, hogy ferde ígéjükkel más lényeket is megrontsanak, az Első ilyenkor megfesti őket, az Üvegyárban hatalmas vásznak kifeszítve, az Acélgárban hatalmas vásznak kifeszítve, a Bányagépgyárban hatalmas vásznak kifeszítve, a cigány gettóból gyerekeket hozat a vásznakat lesimítani, gyerekeket hozat festéket keverni, gyerekeket hozat sírni a felnőttekért, az egész megyéért, a romos buszokért, a semmi- arcokért, a Hátrahagyott addig a kreatív rombolás közepén menti az emlékeket, beszédet mond a bánya bejáratánál, a rendőrségnél, a zsidó temető előtt, beszédet a kórház parkolójában, beszédet '56-ban, '89-ben, beszédet bármikor, csak legyen már pár percre, pár órára egyénisége az anyaföldnek, ragyogó aurája a porladó tömbházaknak, a hegyeknek, legyen tiszta hit a Belső Trianon helyett, a romlott, szétrontott érvonal helyett, hogy találjanak új, töményebb hazát a régi helyén, töményebb embert magukban;

az Ájulás Napján a Zárt Palócok elmennek a falig, átrombolnak több rendszerváltást, lerombolják a pszichés gátakat, és félnek és félnek és félnek, új meséket mondanak a hegyekről, emberevő fákról, mosolygó medvékről, akik a környéken újra megjelentek, farkasokról, akikbe a sortűz áldozatai költöztek be, és lelkieken felégnek akkor a Palóc Városok, a Palóc Mezők, megégnek akkor a Hamisak, ha csak pár napra is, és gyógyít a koszos levegő, ha csak pár napra is...

